

Dan Jönsson: Nostalgiska konceptutställningar skymmer sikten framåt

Publicerad 2011-12-15 12:44

Foto: Åsa Lundén / Moderna museet Carsten Höllers "Killing children III" från Ynglingagatan 1

[Sponsrade länkar](#)

[Eventlokal i Malmö Rymlig lokal med scen i centrala Malmö. Perfekt för eventet. \[www.tangopalatset.se\]\(http://www.tangopalatset.se\)](#)

[Linser på nätet - LensWay Linser med pris- & nöjdhetsgaranti. Leverans inom 24h. Köp online idag! \[www.LensWay.se\]\(http://www.LensWay.se\)](#)

[\(Vad är textannonser?\)](#)

- [Skriv ut](#)

- Öka textstorlek
- [Rätta artikeln](#)

Läsarreaktioner

-
-
- [0 kommentarer](#)
- [1 Bloggar](#)

Då och då dyker de upp, de där utställningarna som ställer traditionen på ända och förändrar, om inte världen, så åtminstone konstvärlden. Nu var det så länge sedan sist att jag nästan glömt hur det känns, men för tjugo år sedan hände det hela tiden. Åren kring 1990 var en omvälvande tid i svenskt konstliv, med banbrytande utställningar som Moderna museets ”Implosion”, Rooseums ”Art at the end of the social” – och, med ett exempel från galleriscenen, Dan Wolgers reklambyråproducerade utställning hos Lars Bohman hösten 1991.

Samma år visade Moderna sin omdiskuterade fotoutställning ”Lika med” – en ambitiös mönstring av det svenska samtidsfotografiet som i tidens postmoderna anda ”vidgade fältet”, som det hette, även mot kommersiella genrer som reklam, satellitfotografier och bröllopsbilder. Själv lyckades jag aldrig se just den utställningen, men följde debatten och fick som många andra upp ögonen för en ung generation fotokonstnärer, med exempelvis Lotta Antonsson och Annika Karlsson Rixon, som slog igenom där och då.

Annons:

Nu visas ”Lika med” igen, på konstmuseet i Göteborg (t o m 15/1) där den har tryckts in bakom Hasselbladpristagaren Walid Raads utställning i den lilla skrubben som optimistiskt kallas Gallerigången. Utställningen har rekonstruerats som en samling historiska kvarlevor – med katalogsidor och polaroidfoton monterade på likadana plywoodskivor som när det begav sig. Det är nördigt, men på ett fångslande sätt. Som att stå och se på konsthistorien genom en omvänd kikare.

”Lika med (återuppförd)” ingår som den tredje och sista delen i Niclas Östlinds serie rekonstruktioner av viktiga svenska fotoutställningar (de två första var ”Verkligen?!” och ”Bländande bilder”). Men den hör också hemma i en större retrotrend, där ett annat exempel förstas är Modernas aktuella utställning om nittiotalsgalleriet Ynglingagatan 1. Och det finns fler – som Elin Wikströms återuppförande av sin sovperformance i Malmö från 1993, denna gång i ett köpcenter i Kalmar. Eller Göteborgs konsthalls rekonstruktion häromåret av Björn Lövins ”In memoriam”, ett av den svenska konceptkonstens legendariska urverk.

Vad är det som händer? På ett ytplan ser det enkelt ut: tidsavståndet på tjugo år har gjort nittioalet och postmodernismen till historia. Det måste man förhålla sig till – men på vilket sätt? Samtidskonsten tycks just nu ha smittats av samma virus som musikbranschen, med dess nostalgiska konceptkonserter. Och frågan är: finns det inte en risk att dessa rekonstruktioner och upprepningar låser blicken, skapar en konserverande kanon som skymmer sikten framåt, hindrar nya genombrott? Jag tror det.

Låt mig därför rikta en stilla vädjan till landets konstantendenter ur den heroiska nittiotalsgenerationen: Visst förstår jag att det kliar i fingrarna. Visst vore det skoj att ha en återträff med Lars Nittves ”Implosion”, för att inte tala om Dan Wolgers Rififikupp hos Lars Bohman. Där skulle vi kunna samlas, vi som var med: dunka varandra i ryggen och säga ”Det var tider”.

Men snälla – tänk först efter om det inte går att göra något annat. Något nytt.

Dan Jönsson

konst@dn.se

